

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Ndz/6/2013
Identifikačné číslo spisu:	2013200620
Dátum vydania rozhodnutia:	07.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:2013200620.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: B. B., bytom Z., t.č. X., proti žalovanému: Krajský súd v Trnave, so sídlom Vajanského 2/A, Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1SprI/41/2013 zo dňa 25. júla 2013 vo veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 20S/39/2013, o návrhu na vylúčenie sudcov Krajského súdu v Trnave, takto

rozhodol:

Sudcovia Krajského súdu v Trnave JUDr. Pavol Sládok, JUDr. Marián Jarábek, JUDr. Ivan Ilavský, Vladimír Vlček, JUDr. Silvia Hýbelová, Mgr. Dušan Čimo, JUDr. Mária Klepancová, JUDr. Božena Husárová, JUDr. Vladimír Tencer, JUDr. Daniela Šramelová, JUDr. Janka Klčová, JUDr. Ľuboš Jurkovič, JUDr. Tatiana Biedniková, JUDr. Andrea Moravčíková PhD., Mgr. Jozef Mačej, JUDr. Ján Mihal, JUDr. Daša Kontríková, JUDr. Zlatica Javorová, JUDr. Iveta Jankovičová, JUDr. Andrea Dudášová, JUDr. Eva Barcajová, JUDr. Lea Stovičková, JUDr. Pavol Laczo, JUDr. Róbert Foltán, JUDr. Ľubica Spálová, Mgr. Fedor Benka, JUDr. Katarína Benczová, JUDr. Magdaléna Krajčovičová, Mgr. Renáta Gavalcová, JUDr. Martin Holíč, JUDr. Eva Behranová a JUDr. Ľubomír Bundzel nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 20S/39/2013.

Sudcovia Krajského súdu v Trnave JUDr. Anton Jaček - predseda Krajského súdu v Trnave a JUDr. Katarína Slováčeková - podpredsedníčka Krajského súdu v Trnave, sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto veci.

Odôvodnenie

Dňa 26.08.2013 bolo Najvyššiemu súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) doručené podanie žalobcu, v ktorom žiadal o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu - Krajského súdu v Trnave č. 1SprI/41/2013 zo dňa 25.07.2013. Najvyšší súd postúpil predmetné podanie Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie. JUDr. Ľubomír Bundzel, predseda senátu 20S na Krajskom súde v Trnave s poukazom na ustanovenie § 15 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) uviedol, že sa cíti byť zaujatý, keďže v konaní označený žalovaný správny orgán - Krajský súd v Trnave je jeho zamestnávateľom. Túto námietku predložil predsedovi Krajského súdu v Trnave spolu s vyjadreniami ostatných sudcov tamojšieho súdu.

Na podklade uvedeného predložil Krajský súd v Trnave dňa 04.11.2013 spis na rozhodnutie o vylúčení sudcov Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky s vyjadrením sudcov ohľadne ich zaujatosti v danej veci.

JUDr. Anton Jaček - predseda Krajského súdu v Trnave uviedol, že vo veci sa cíti byť zaujatý, keďže žaloba smeruje proti súdu, ktorého je predsedom.

JUDr. Katarína Slováčková - podpredsedníčka Krajského súdu v Trnave uviedla, že vo veci sa cíti byť zaujatá, keďže žalovaným je Krajský súd v Trnave, ktorého je podpredsedníčkou.

JUDr. Pavol Sládok uviedol, že vo veci sa cíti byť zaujatý, keďže žalovaný je jeho zamestnávateľ. Rovnako sa vyjadril aj JUDr. Marián Jarábek, JUDr. Ivan Ilavský, Vladimír Vlček, JUDr. Silvia Hýbelová, JUDr. Mária Klepancová, JUDr. Božena Husárová, JUDr. Vladimír Tencer, JUDr. Daniela Šramelová, JUDr. Janka Klčová, JUDr. Ľuboš Jurkovič, JUDr. Tatiana Biedniková, Mgr. Jozef Mačej, JUDr. Daša Kontríková, JUDr. Iveta Jankovičová, JUDr. Andrea Dudášová, JUDr. Eva Barcajová, JUDr. Lea Stovičková, JUDr. Pavol Laczó, JUDr. Róbert Foltán, JUDr. Ľubica Spálová, Mgr. Fedor Benka, JUDr. Katarína Benczová, JUDr. Magdaléna Krajčovičová, Mgr. Renáta Gavalcová, JUDr. Martin Holíč.

Mgr. Dušan Čimo uviedol, že sa necíti byť zaujatý, poukázal však na to, že ako sudca pôsobí na Krajskom súde v Trnave.

JUDr. Andrea Moravčíková PhD. uviedla, že sa necíti byť zaujatá, avšak vykonáva funkciu sudcu na Krajskom súde v Trnave, a preto sa ako objektívne zaujatá môže javiť.

JUDr. Ján Mihal sa subjektívne necíti byť zaujatý, žalovaný je ale jeho zamestnávateľom.

JUDr. Zlatica Javorová sa vo veci necíti byť zaujatá. K žalovanému je dočasne pridelená na výkon funkcie sudcu a s prihliadnutím k uvedenému môžu vzniknúť objektívne pochybnosti o jej nezaujatosti. Žiadny vzťah k veci a ani k účastníkom nemá.

JUDr. Eva Behranová uviedla, že vo veci sa necíti byť zaujatá, avšak nepovažuje za vhodné rozhodovať v predmetnej veci, pretože by sa účastníkom ako zaujatá mohla javiť, keďže žalovaný je jej zamestnávateľ.

Najvyšší súd Slovenskej republiky posúdiac podanie predsedu senátu 20S Krajského súdu v Trnave JUDr. Ľubomíra Bundzela, ako aj vyjadrenia ostatných sudcov Krajského súdu v Trnave, prejednal námietku zaujatosti bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) podľa § 16 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že niet zákonného dôvodu na vylúčenie sudcov Krajského súdu v Trnave z prejednávania a rozhodovania veci okrem predsedu súdu a podpredsedníčky súdu.

Predmetom konania v danej veci je preskúmanie rozhodnutia č. 1SprI/41/2013 zo dňa 25.07.2013, ktorým Krajský súd v Trnave rozhodoval ako povinný orgán podľa 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 211/2000 Z.z.).

Podľa čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústava) súdnictvo vykonávajú nezávislé a nestranné sudy. Súdnictvo sa vykonáva na všetkých stupňoch oddelene od iných štátnych orgánov. Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 385/2000 Z.z.) sudca je predstaviteľ súdnej moci. Právomoc súdu sudca vykonáva na nezávislom a nestrannom súde oddelene od iných štátnych

orgánov. Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia; rozhoduje nestranné, spravodlivo, bez zbytočných prietáhov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom. Podľa § 30 zákona č. 385/2000 Z.z. v záujme záruky nezávislosti a nestrannosti výkonu sudcovskej funkcie je sudca povinný dbať svojím správaním na to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná. V občianskom živote, pri výkone funkcie sudcu, aj po jeho skončení sa sudca musí zdržať všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Z toho vyplýva, že sudca musí byť nielen nestranný, ale sa musí ako nestranný javiť navonok.

Podľa § 12 ods. 1 O.s.p. ak nemôže príslušný súd o veci konať, pretože jeho sudcovia sú vylúčení (§ 14), musí byť vec prikázaná inému súdu toho istého stupňa.

Podľa § 12 ods. 2 O.s.p. vec možno prikázať inému súdu toho istého stupňa aj z dôvodu vhodnosti.

Podľa § 12 ods. 3 O.s.p. o prikázaní veci rozhoduje súd, ktorý je najbližšie spoločne nadriadený príslušnému súdu a súdu, ktorému sa vec má prikázať.

Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Účelom § 14 ods. 1 O.s.p. je prispieť k nestrannému prejednávaniu veci, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska uvedeného ustanovenia je právne významný vzťah sudcu, a to buď: 1. k veci (o vzťah tejto povahy ide napríklad vtedy, keď sudca je účastníkom alebo vedľajším účastníkom konania, keď má osobný záujem na určitom výsledku konania, ale tiež vtedy, keď sudca verejne - napríklad prostredníctvom médií alebo iným spôsobom vyjadril právny názor na vec, ktorý je objektívne spôsobilý ohroziť jeho nestrannosť), 2. k účastníkom konania [o takýto vzťah ide v prípade vzťahu sudcu charakteru rodičovského, manželského, súrodeneckého alebo iného blízkeho rodinného vzťahu alebo relevantného osobného vzťahu (tak pozitívneho alebo negatívneho)], 3. k zástupcom účastníkov konania, ktorý je charakterizovaný obdobne ako vzťah k účastníkom konania.

Pomer k veci ako okolnosť spochybňujúca nezaujatosť sudcu predpokladá situáciu, keď sudca je právne zainteresovaný na výsledku konania. Zaujatosť konkrétneho sudcu v prejednávanej veci musí vyplývať z objektívnych okolností podmieňujúcich jeho vzťah k predmetu konania alebo jeho vzťah k účastníkom tohto konania alebo k ich zástupcom.

Nestranný je sudca, u ktorého nie sú pochybnosti o jeho nezaujatosti so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom a súčasne sa nepodieľal na rozhodovaní vo veci v niektorom inštančnom stupni. Rozhodovaním sa rozumie účasť na hlasovaní alebo inom spôsobe účasti na prijímaní rozhodnutia vo veci samej (samosudca), ako aj na rozhodnutiach, ktoré pripravujú skutkový a právny základ na rozhodnutie vo veci samej. Základom na záver o nevyhnutnosti vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania veci je pochybnosť o jeho nezaujatosti.

Predpokladom skutočného uplatnenia zásady rovnosti účastníkov v konaní a zaistenia záruk správneho a spravodlivého rozhodnutia je, aby v konaní konal a rozhodoval sudca nezaujatý, ktorý nie je v žiadnom osobnom vzťahu k účastníkom a k ich zástupcom, a ktorý nie je žiadnym spôsobom zainteresovaný na výsledku konania. V súlade s tým zákon vo vyššie citovanom ustanovení § 14 ods. 1 O.s.p. konštruuje ako dôvody vylúčenia sudcu sudcov pomer k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom. Zákon zakladá vylúčenie sudcu na existencii určitého dôvodu vymedzeného takými konkrétnymi označeniami a zistenými skutočnosťami, vo svetle ktorých sa javí sudcova nezaujatosť pochybnou. Vylučuje sa tým subjektívny pohľad na vylúčenie sudcu; na to, aby bol sudca vylúčený, nemôžu postačovať pocity účastníka o tom, že možno mať pochybnosti o nezaujatosti sudcu, ale musí byť zistený dôvod, z ktorého vyplýva, že možno pochybovať o sudcovej nezaujatosti.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. III. ÚS 47/05, v ktorom ústavný súd vyslovil právny záver, že „obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, to znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadržal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci“. Ústavný súd Slovenskej republiky nestrannosť sudcu judikoval aj v ďalších rozhodnutiach (pozri bližšie napr. sp. zn. III. ÚS 71/97, I. ÚS 73/97).

Ako je už spomenuté vyššie, sudcov pomer k účastníkom alebo ich zástupcom môže byť založený predovšetkým na príbuzenskom alebo jemu obdobnom vzťahu, ktorému na roveň môže v konkrétnom prípade stáť vzťah priateľský či naopak zjavne nepriateľský. Do úvahy prichádza i vzťah ekonomickej závislosti (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 76/1999 z 20. júla 1999).

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti sudcu a štátu upravené týmto zákonom. Za štát v týchto vzťahoch koná ústredný orgán štátnej správy súdov, ktorého pôsobnosť upravuje osobitný predpis.

Práve osobitný vzťah sudcu k štátu musí sudcovi umožniť konať a rozhodovať nezávisle a nezaujato vo všetkých veciach, teda aj vo veciach, ktoré sa týkajú nielen štátu, s ktorým tento vzťah po dobu výkonu svojej sudcovskej funkcie udržiava, veci týkajúcich sa orgánov správy súdu, na ktorom aktuálne vykonáva svoju funkciu, nevynímajúc. K tomuto postojú čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky výslovne sudcovi priznáva nezávislosť pri výkone jeho funkcie.

V zmysle zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (§ 35 cit. zák.) pôsobnosť predsedu súdu v oblasti riadenia a správy súdu je potrebné vnímať ako súhrn určitých oprávnení a zároveň aj ako zákonom dané povinnosti; predseda je zároveň štatutárnym orgánom súdu, pokiaľ tento zákon nezveruje toto postavenie v oblasti správy súdu inému subjektu - riaditeľovi správy súdu. V zmysle § 32 a § 33 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov orgány riadenia a správy súdu (t.j. predseda súdu a podpredseda súdu) vykonávajú riadenie a správu súdov v rozsahu a spôsobom ustanoveným zákonom; úlohou riadenia a správy súdov je vytvárať súdom Slovenskej republiky podmienky na riadny výkon súdnictva najmä v oblasti personálnej, organizačnej, ekonomickej, finančnej, odbornej a dohliadať na riadny výkon súdnictva spôsobom a v medziach ustanovených zákonom, pričom riadenie a správa súdov nesmú zasahovať do rozhodovacej činnosti súdov.

Predseda súdu, či z jeho poverenia podpredseda súdu teda koná v mene súdu i pri vydávaní rozhodnutí podľa zákona o slobode informácií.

Predseda súdu nie je však nadriadeným sudcu ani sudca nie je podriadeným predsedovi súdu.

Dôvodom pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nemôže byť ani samotná okolnosť, že sudcovia sa navzájom (ako kolegovia) poznajú a pravidelne sa stretávajú na pracovisku. Vzťahy sudcov navzájom sú vo všeobecnosti neutrálne, budované na princípoch profesionálnej spolupráce, riešenia obdobných pracovných úloh a problémov. Takéto kolegiálne vzťahy sudcov nemožno bez ďalšieho považovať za okolnosť vzbudzujúcu pochybnosti o ich nezaujatosti. Jedine v prípade, kedy vzájomný vzťah presiahne takto chápaný profesionálny rámec a nadobúda charakter bližšieho osobného vzťahu (rodinného, priateľského a pod.), možno o tejto okolnosti uvažovať ako o dôvode pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí.

Na druhej strane k záveru o tom, že sudca je vylúčený, nie je potrebné, aby bolo preukázané, že je zaujatý. Na vylúčenie sudcu postačuje, ak možno mať so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Nestrannosť treba skúmať z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, t.j. v danom prípade treba zistiť osobné presvedčenie sudcu prejednávajúceho prípad, a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t.j. v danom prípade treba zistiť, či sú poskytnuté dostatočné záruky pre vylúčenie akejkoľvek pochybnosti v danom smere. V prípade subjektívneho hľadiska nestrannosti sa nestrannosť sudcu predpokladá až do predloženia dôkazu opaku (Piersach v. Belgicko - rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 01. októbra 1982).

Existencia nestrannosti musí teda byť určená podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania sudcu v danej veci, a tiež podľa objektívneho hľadiska, t.j. zisťovaním, či sudca poskytoval dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť (pozri rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. III. ÚS 16/00).

Nestrannosť sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Nestrannosť sudcu je zvyčajne definovaná ako „absencia predsudku alebo zaujatosti v konkrétnej veci.“

Za objektívne pritom nemožno považovať ani to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne.

Meradlom pre hodnotenie objektivity sudcu nemôže byť ani subjektívne hľadisko účastníka konania, ktoré je spravidla motivované tým, že súd nekoná a nerozhoduje podľa jeho predstáv. Takéto hodnotenie správnosti súdneho konania, resp. rozhodovania nepatrí účastníkovi konania a nemôže objektívne zakladať pochybnosti o nezaujatosti sudcu.

I keď zákon v § 14 ods. 1 O.s.p. spája vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania vo veci nielen so skutočne preukázanou zaujatosťou, ale aj vtedy, ak možno mať čo i len pochybnosť o ich nezaujatosti [viď tiež zásady prijaté judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva najmä vo veci Delcourt v. Belgicko, podľa ktorých spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná ("justice must not only be done, it must also be seen to be done")], nemožno prehliadať, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 O.s.p. predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom objektívne, nezaujato a spravodlivo. Z vyššie uvedeného vychádza aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá rozoznáva subjektívne hľadisko nestrannosti sudcu, zahrňujúce osobné presvedčenie a správanie sudcu vo veci a hľadisko objektívne, založené na existencii dostatočných záruk pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností o zaujatosti sudcu (napr. Saraiva de Carvalho proti Portugalsku, 1994, Gautrin a ďalší proti Francúzsku, 1998). Preto k vylúčeniu sudcov z prejednávania a rozhodovania veci môže dôjsť len vtedy, keď ich vzťah k veci, k účastníkom alebo ich k zástupcom dosiahne takú intenzitu, že nebudú schopní nezávisle a nestranne rozhodovať (II ÚS 105/01, Sbírka nálezů a usnesení ÚS ČR, sv. 23, nález č. 98, str. 11).

Ustanovenie čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý sudcovi nielen výslovne priznáva nezávislosť výkonu funkcie sudcu, ale súčasne prostredníctvom iných právnych predpisov zabezpečuje garancie bežné v demokratickej spoločnosti na ničím nerušený výkon funkcie sudcu. Aj v tejto veci Najvyšší súd Slovenskej republiky upozorňuje na to, že „opačný výklad situácie sudcu, ktorý by sa mal dostať (a v posudzovanej veci je dôvodný záver o narastajúcom výskyte týchto vecí pri aplikácii zákona č.

211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov jednotlivcami nespokojnými s výsledkami prvostupňového informačného konania) do konfliktu so štátnou správou svojho súdu, by ohrozoval v prípade nedostupnosti vhodnej rozhodovacej alternatívy dostupnosť spravodlivosti, a v konečnom dôsledku by maril riadne uplatnenie ústavou zaručeného práva jednotlivca na spravodlivú súdnu ochranu v zmysle čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky“ a taktiež poukazuje na to, že danú situáciu je potrebné dôsledne odlíšiť od uznávaného princípu „nemo iudex in causa sua“, lebo tu nejde o osobnú vec sudcu, ale o stále zdôrazňovaný vzťah medzi sudcom na strane jednej a štátom, tzn. výkonnou mocou.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 15 ods. 1 O.s.p. rozhodol, že vylúčenie z prejednávania a rozhodovania danej veci sú JUDr. Anton Jaček - predseda Krajského súdu v Trnave a JUDr. Katarína Slováčková - podpredsedníčka Krajského súdu v Trnave, pretože JUDr. Anton Jaček ako predseda Krajského súdu v Trnave vydal rozhodnutie, ktoré je predmetom preskúmania v tomto konaní a JUDr. Katarína Slováčková ako podpredsedníčka Krajského súdu v Trnave a teda jeho zástupkyňa sa môže tiež podieľať na vybavovaní i rozhodovaní vecí podľa zákona č. 211/2000 Z.z.

Ohľadom ostatných sudcov Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by bola z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. právne relevantná. Len zo samotnej skutočnosti, že sudca preskúmava rozhodnutie príslušného orgánu správy súdu vydaného v konaní podľa zákona č. 211/2000 Z.z. (správnom konaní) nemožno vyvodiť záver, že sudca má len z tohto dôvodu taký vzťah k veci, ktorý ho bez ďalšieho vylučuje z konania a rozhodovania pre absenciu nestrannosti a nezáujatosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že vzhľadom na stúpajúcu frekvenciu žiadostí o informácie, o ktoré sú žiadané aj orgány správy súdu, nie je možné vylúčiť ani žaloby o preskúmanie negatívnych rozhodnutí o takýchto žiadostiach. Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustálenej judikatúry vo všeobecnosti nepovažuje za prijateľné paušálne vylučovanie sudcov toho ktorého súdu len preto, že vecne a miestne príslušným súdom na preskúmanie rozhodnutia vydaného orgánom správy súdu (predsedom alebo podpredsedom súdu) je súd, ktorého sa preskúmavané rozhodnutie týka. (Pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Ndz/1/2012, 3Ndz/3/2012, 2Ndz/4/2012, 5Ndz/7/2012, 4Ndz/6/2012) .

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.